

eN MEDIR ERA UN PAGÈS TRANQUIL I DE SENY QUE VIVIA A LA SEVA MASIA DE LA VALL DE GAUSAC. LA CASA ESTAVA EMPLAÇADA A PROP DEL CAMÍ RAU QUE ANAVA DE BARCELONA AL LLOC D'OCTAVIÀ.

PER AQUELLS TEMPS, ELS CRISTIANS EREN PERSEGUITS PEL CONEGUT I NO MENYS TEMUT DACIÀ, QUE HAVIA REBUT ORDRES DE L'EMPERADOR DE ROMA DIOCLECIÀ (303-310) PER TAL D'ELIMINAR TOTS ELS CRISTIANS DE BARCELONA QUE NO VOLGUessin ACCEPTAR I ADORAR LA PERSONA DE L'EMPERADOR COM A DÉU.

EL BISBE DE BARCELONA SEVER, ASSABENTAT DE LA PERSECUCIÓ, DECIDÍ EMPRENDRE LA FUGIDA CAP AL LLOC D'OCTAVIÀ.

A MIG CAMÍ VA TROBAR EN MEDIR, UN PAGÈS QUE SEMBRAVA FAVES. S'HI VA ACOSTAR I L'AVISÀ DE LA PERSECUCIÓ A QUÈ EREN SOTMESOS ELS CRISTIANS DE L'INDRET. DESPRÉS D'UNA CONVERSA AMIÇABLE, EN MEDIR LI VA OFERIR ROBA I ALIMENTS PER TAL DE PROSSEGUIR LA FUGIDA. SEVER LI VA RECOMANAR QUE SI ELS SOLDATS DE DACIÀ PREGUNTAVEN PER ELL, ELS RESPONGUÉS LA VERITAT, ÉS A DIR QUE HAVIA PASSAT PER ALLÀ

EN EL MOMENT DE PLANTAR EL SEU CAMP DE FAVES. I QUE, SI VOLIA, PODIA ASSEGURAR-LOS QUE, SEGUINT EL CAMÍ CAP A OCTAVIÀ, DE BEN SEGUR L'ENXAMPARIEN.

LA LLEGENDA EXPLICA QUE SEVER S'ACOMIADÀ D'EN MEDIR TOT PREGUNTANT-LI SI LI FEIA FALTA ALGUNA COSA, I LI RESPONGUÉ QUE UNA FONT D'AIGUA FRESCA. SEVER VA DONAR UN ÇOP A UNA ROCA AMB LES BORLES DEL

SEU HÀBIT I A L'INSTANT HI BROLLÀ AIGUA EN ABUNDÀNCIA. AQUESTA FONT NO ÉS ALTRA QUE LA DE SANT SEVER, SITUADA AL COSTAT MATEIX DEL CAMÍ DE SANT MEDIR. EN AQUELL MOMENT LES ORDRES EREN DE CAPTURAR SEVER I FER-LO RENEÇAR DE LES SEVES CREENCES, O DE MATAR-LO, EN CAS CONTRARI.

POC DESPRÉS, ELS SOLDATS PERSEGUIDORS

FEREN CAP A LA VALL DE GAUSAC I TROBAREN EN MEDIR DESCANSANT VORA EL CAMP ON LES FAVES HAVIEN NASCUT I FLORIT AQUELL MATEIX DIA. LI PREGUNTAREN PER SEVER I RESPONGUÉ QUE PER ALLÍ HAVIA PASSAT QUAN SEMBRAVA LES FAVES. ELS SOLDATS S'ENFADAREN AMB EN MEDIR PENSANT-SE QUE ES MOFAVA D'ELLS I SE

L'emportaren presoner de camí cap al castell d'octavià.

mentrestant, sever va arribar a octavià i no va trobar altre lloc per amagar-se dels perseguidors que un esbarzer del qual, al moment, van desaparèixer les punxes i va quedar encogit, i sever i els seus acompanyants van restar al descobert. La tradició explica que tal cosa succeí a l'indret anomenat jardí de cal savi.

"...i juntament amb ell prengueren també quatre clergues, coronats, qui amb ell s'estaven, i ferint-los i assotant-los greument amb corretges armades de ploms, a la fi els feren escapar, i de semblant manera, a la presència de sant sever, mataren el benaventurat emeteri."

a en medir el van matar a cops d'espasa i a sever li van clavar un clau al cap; per això, encara avui, se l'invoca com a protector del mal de cap.

després dels fets, es construí l'ermita dedicada a sant medir. durant l'edat mitjana els pagesos de la zona el tenien com a patró. diu que molts s'enduien un grapat de terra del camp del miracle per tal de fer més "productives" les seves terres. el culte al sant s'inicià en el segle xi i els encarregats van ser els

monjos del monestir de sant cugat. el 1804 es creà a sant cugat la germandat de sant medir, que fou la primera colla que cada 3 de març anava a sant medir amb la bandera de la germandat, acompanyats de músics i força santcugatencs i veïns de les poblacions de rubí, cerdanyola, montcada i ripollet. en aquestes poblacions, encara avui es troben persones i cases que duen el nom de medir.

a partir d'aquests esdeveniments, molts pagesos confiaven en la protecció del sant i solien visitar l'ermita per demanar-li protecció.

els agricultors santcugatencs creien que els seus camps recuperaven la fertilitat perduda si hi plantaven faves. aquests camps, encara avui, reben el nom de "boret", que significa bo. més endavant, el 1830, succeí un fet insòlit que va captivar els habitants de la vila de gràcia. resulta que en josep vidal i granés, forner de professió i nascut a sant cugat del vallès, tenia un germà, capità dels carlins, qui es va refugiar ferit a la capella de sant medir. l'ermita tenia el privilegi d'asil i d'aquesta manera quedà resguardat de tot mal menys de les ferides que patia

per culpa de la guerra. un cop guarit, josep, que havia fet una promesa en nom del seu germà, va prometre que cada any aniria a sant medir a cavall i "tocant un timbal y un sac de gemecs alternativament".

és curiós que el poble de gràcia, liberals de tota la vida, celebrés el guariment d'un cap carlí.

a la crida de josep vidal, s'hi van afegir més persones i es va fundar la primera colla graciencs l'any 1856; la segona fou la colla antiga de sant gervasi l'any 1861. després se'n crearen moltes més a sants, sarrià i barcelona, i cada any, el dia de sant medir compleixen la promesa i la tradició que va iniciar el jove forner.

en josep vidal i granés morí a l'edat de 54 anys. fou enterrat al cementiri de sant genís dels agudells. en record i homenatge a l'instaurador d'aquesta tradició, en tornar de l'ermita les colles barcelonines s'aplegaven al cementiri i resaven el pare nostre d'en vidal.

ROGELI PEDRÓ